

อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นความผิดอย่างเดียวกันก็อาจ แตกต่างกันในลักษณะพฤติการณ์ หรือเหตุผลซึ่งอาจ ใช้ดุลพินิจวางโทษหนักเบาแตกต่างกันตามควรแก่ กรณีได้ โดยนาเหตุบางประการมาประกอบการ พิจารณา เช่น

- **ลักษณะของการกระทำความผิด** ความผิดอย่าง เดียวกัน บางกรณีพฤติการณ์หรือลักษณะแห่งการ กระทำความผิดเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องวางโทษหนัก อาจจะได้ถึงไล่ออกจากราชการ แต่ บางกรณีพฤติการณ์หรือลักษณะการกระทำความผิดไม่ถึง ขึ้นเป็นความผิดร้ายแรง ซึ่งอาจพิจารณาวางโทษ สถานเบาลดหลั่นกันตามสมควรแก่กรณี

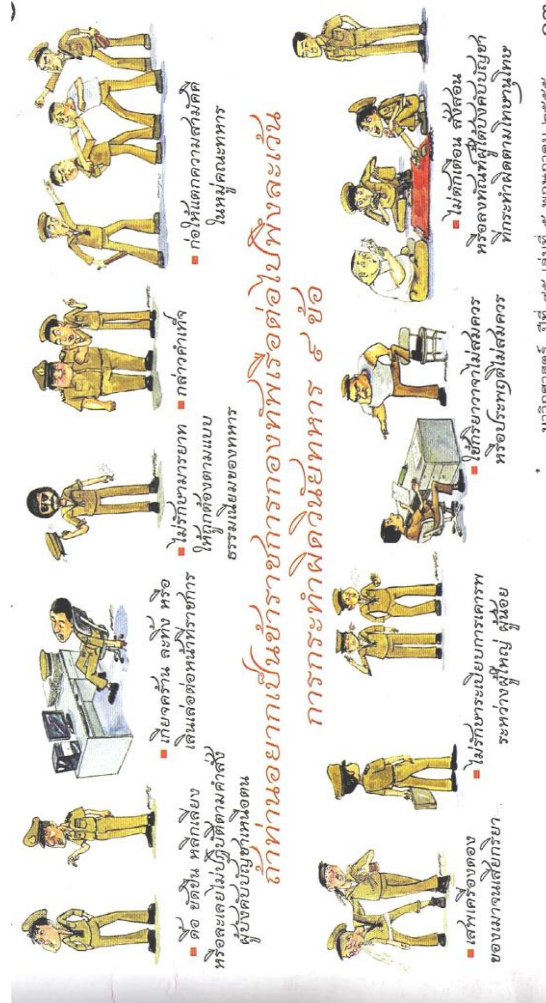
- **ผลแห่งการกระทำความผิด** ความผิดอย่างเดียวกัน อาจต้องวางโทษต่างกัน เพราะผลแห่งการกระทำความผิด ทำให้เกิดความเสียหายมากน้อยต่างกัน

- **คุณความดี** ในความผิดอย่างเดียวกัน ผู้มี ประวัติการทางงานดี ไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน อาจ ได้รับโทษน้อยกว่าผู้ที่เคยทำผิดมาก่อนแล้ว ผู้ทำผิดใน เรื่องเดียวกัน ความที่พยายามแก้ไขบรรเทาผลร้ายอาจ ได้รับโทษน้อยกว่าผู้ไม่ได้พยายามทำเช่นนั้น เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่บกพร่องควบคุมผู้ต้องหาไม่ดีเป็น เหตุให้ผู้ต้องหาหลบหนี ในรายที่พยายามติดตาม จับกุมผู้ต้องหาที่หลบหนีคืนมาได้ ควรจะได้รับโทษน้อยกว่าคนที่ไม่พยายามทำเช่นนั้น

- **การรู้หรือไม่รู้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด** ถ้า ทำไปทั้งๆ ที่รู้ว่าผิด ย่อมมีโทษหนักกว่าทำไปเพราะ ไม่รู้ว่าผิด

- **เหตุเบื้องหลังการกระทำความผิด** การกระทำความผิด เพราะความจำเป็นบังคับหรือเพราะถูกยั่วโทสะ อาจ ได้รับโทษน้อยกว่าทำผิดโดยสันดานชั่วร้าย บางทีการ กระทำความผิดอาจเกิดขึ้นเพราะโรคจิตซึ่งต้องใช้การรักษา มากกว่าการลงโทษ

- **สภาพของผู้กระทำความผิด** ในความผิดอย่าง เดียวกัน อาจกำหนดโทษต่างกันตามสภาพของ ผู้กระทำความผิด ซึ่งอาจต้องพิจารณาโดยคำนึงถึง เพศ อายุ

แนวทางการลงโทษทางวินัย

เทศบาลตำบลกรูด
 งานการเจ้าหน้าที่
 สำนักปลัด
 โทร./โทรสาร. 077-297189
www.krut.go.th

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ คือ การพิจารณา วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยในกรณีใด ตาม มาตราใด และควรลงโทษในสถานใด หรือไม่ ทั้งนี้เป็น กระบวนการที่จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา โดยเฉพาะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ การพิจารณาความผิด และกำหนดโทษซึ่งกระทำ เมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องที่ กล่าวหาโดยกระจำจัดพอที่จะพิจารณาความผิดและกำหนด โทษได้แล้ว ทั้งนี้หากเป็น ความผิดวินัย ซึ่งมีใช้กรณีความผิดที่ ปรากฏชัดแจ้ง จะต้องได้ ข้อเท็จจริงจากการสืบสวนหรือ สอบสวน หากเป็นความผิดวินัยใน กรณีความผิดที่ปรากฏชัด แจ้ง อาจได้ข้อเท็จจริงจากคพิพากษา ของศาลอันถึงที่สุด การ สืบสวน การรายงาน หรือการรวบรวม ข้อมูลแล้วแต่กรณี

หลักการพิจารณาความผิด

ในการพิจารณาความผิด มีหลักที่ควรคำนึงถึงอยู่ 2 หลัก คือ

(1) **หลักนิติธรรม** ได้แก่การพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย กล่าวคือ การที่จะถือว่า การกระทำอย่างใดเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องมีบทกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทาง วินัย ถ้าไม่มีบทกฎหมายว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ก็ไม่ถือเป็นการกระทำความผิดวินัย ทั้งนี้ การที่จะถือว่า การกระทำ อย่างเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องพิจารณาให้เข้า องค์ประกอบของความผิดฐานนั้นทุกประการ ถ้ากรณีใดไม่ครบ องค์ประกอบความผิดฐานใดก็ไม่เป็นความผิดฐานนั้น ถ้า ข้อเท็จจริงบ่งชี้เข้าองค์ประกอบความผิดตามมาตราใด ก็ปรับบท เป็นความผิดไปตามมาตรานั้น และลงโทษไปตามความผิดนั้น

(2) **หลักมนุษยธรรม** ได้แก่ การพิจารณาทบทวนให้รอบคอบโดย คำนึงถึงความเป็นจริงและความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควร จะเป็น เช่น ตามตัวอย่างดังกล่าวใน (1) ถ้าพิจารณาโดยใช้หลัก มนุษธรรมด้วย ก่อนที่จะปรับบทความผิด และกำหนดโทษจะต้อง คำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นในสภาพการณ์ เช่นนั้นว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ด้วย ซึ่งการ พิจารณาโดยคำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นนั้น ต้องอาศัยข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แวดล้อมประกอบ เช่น ดูว่า

ฐานะของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นเป็นอย่างไร ถ้าฐานะยากจนมาก เงินขาด มือเสมอ ซักหน้าไม่ถึงหลังเป็นประจําอย่างนี้แม้เงิน 10 บาท 20 บาท ก็อาจฟังว่าเอาไปหมุนใช้ส่วนตัวก่อนได้ แต่ถ้าเป็นคนร่ำรวย ฐานะดี มีเงินติดตัวอยู่เป็นจํานวนพันเสมอ อย่างนี้การที่เงินหลวง 20-30 บาท เข้าไปปนอยู่ในกระเป๋า ถึงแม้จะใช้ปนกันไปกับเงิน ส่วนตัวก็คงจะไม่ได้ประโยชน์แก่ตนเองอย่างไร ก็ไม่น่าจะปรับบท เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เพราะขาดองค์ประกอบในข้อที่ว่า

“เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ ที่มีควรได้” และอาจต้องดูระยะเวลาที่ เงินอยู่กับตัวด้วยว่านานเพียงใด ถ้าระยะเวลา นานเป็นเดือน ๆ ก็อาจได้ประโยชน์ ส่วนตัวในการที่มีเงินนั้นอยู่ในมือ พอที่จะ ฟังว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้

แต่ถ้าเงินอยู่ในมือเพียง 2-3 วัน แล้วนำมาส่งเอง โดยไม่มีเหตุ บังคับให้ต้องส่ง แม้เงินจะมาก ก็น่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไรในการที่ มีเงินนั้นอยู่ในมือ จึงขาดองค์ประกอบที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อ หน้าที่ราชการ ความผิดที่จะปรับบทคงจะเข้ากรณีเพียงไม่ปฏิบัติ ตามระเบียบของทางราชการ ดังนี้ เป็นการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรม และหลักมนุษยธรรมประกอบกัน ซึ่งจะถูกต้องตามความ เป็นจริง และเหมาะสมกว่าการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรมแต่ เพียงอย่างเดียว

- (1) **หลักนิติธรรม** คือ คำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ
- (ก) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องโทษสถานไล่ออกหรือปลด ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะ ลดหย่อนก็ได้ แต่ลดลงต่ำกว่าปลดออกไม่ได้
 - (ข) ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จะต้องลงทัณฑ์ภาคทัณฑ์หรือตัด เงินเดือน
 - (ค) ความผิดวินัยเล็กน้อย อาจวางโทษสถานภาคทัณฑ์ แต่ถ้าเป็น ความผิดครั้งแรก และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรลงโทษ จะ ลงโทษให้โดยกล่าวตักเตือน หรือให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ ก่อนก็ได้

(2) **หลักมนุษยธรรม** คือ การพิจารณาทบทวนให้รอบคอบโดย คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็นภายใน ขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด เช่นในกรณีที่กฎหมาย กำหนดว่าความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องลงโทษไล่ออก หรือ ปลดออก ดังนี้กรณีไหนควรกำหนดโทษเป็นไล่ออก กรณีไหนควร กำหนดโทษเป็นปลดออก ควรใช้หลักมนุษยธรรมเข้าประกอบการ พิจารณาด้วย และทานองเดียวกันในกรณีความผิดไม่ร้ายแรง กรณี ไหนจะควรลงทัณฑ์ กักยาม กักขัง หรือภาคทัณฑ์ และกรณีไหนจะ ควรลดหย่อนโทษ หรืองดโทษ ก็ควรใช้หลักมนุษยธรรมเข้า ประกอบการพิจารณาด้วย

(3) **หลักความเป็นธรรม** คือ การวางโทษจะต้องให้ได้ระดับเสมอ หน้ากัน ใครทำความผิดก็ต้องถูกลงโทษ ไม่มียกเว้น ไม่เลือกที่รักมักที่ ชัง การกระทำความผิดอย่างเดียวกันในลักษณะ และพฤติการณ์ คล้ายคลึงกัน ควรจะวางโทษเท่ากัน